

handicap og behov for specialundervisning en objektiv finansiering, men har overladt det til kommunerne at blande det med huller i vejen, sygehuse, efterbehandling osv. Det forstår jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Nu var det en lidt pudsig kommentar, hr. Carsten Hansen kom med til sidst, nemlig at man skulle blande det med huller i vejen, sygehuse, efterbehandling og alt muligt andet. Situationen er jo den, at i prioriteringen i amterne i dag indgår også andre områder end den vidtgående specialundervisning. Det vil sige, at det gør der også, når de finder frem til de midler, de ønsker at anvende i dag.

Det, der sker her, er, at flere ordførere, hr. Carsten Hansen deriblandt, vil prøve ligesom at godtgøre, at idealsituationen er den, vi har i dag. Men situationen er jo den, at der ikke er den store retssikkerhed for unge mennesker eller voksne, som har brug for vidtgående specialundervisning. Det er ikke sådan, at man kan sige, der er en garanti for, at der til enhver tid er en plads til rådighed på grund af det objektive finansieringsansvar. Tværtimod.

Kl. 21.10

Det, der sker nu, er, at vi lægger et entydigt myndigheds- og finansieringsansvar over til kommunen, og derfor ved forældre og voksne, der har et behov for vidtgående specialundervisning, også, hvor de skal henvende sig, for så vidt de har hjælp behov.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Fru Tina Nedergaard må da medgive mig, at det går ind i kommunernes samlede budget, at det er dem, der skal prioritere, og at fagligheden, hvad angår sagsbehandlerne, spredes fra 14 til 98 kommuner. Den faglighed, der i dag eksisterer i et sygehussystem og i amterne – alene i Fyns Amt ved jeg at man har 163 personer ansat til at rådgive på det område – skal spredes til 98 kommuner.

Af alle organisationer, ved alle de høringer, vi har været til, og af alle de mange deputationer er det blevet sagt, at selv en kommune med 80.000 indbyggere vil have op til fem autister om året, der er svært handicappede. Det er altså den sagsbehandler, som måske møder en autist hvert tredje eller fjerde år, der skal rådgive og vejlede de her forældre.

Derfor er det for os uforståeligt, at man for det første ikke har lavet de samme regler på socialområdet som på specialundervisningsområdet, og at man for det andet ikke har sikret den objektive finansiering, altså sikret pladserne, og at ekspertisen er til rådighed.

Det er uforståeligt, at Venstre tør kaste hele det system op i luften uden at have sikkerhed for, at fagligheden, ekspertisen og bufferkapaciteten er til stede.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Det, der jo fremgår, er, at de regionale udviklingsråd og kommunerne i tæt samarbejde vil følge området frem til 2010. Der skal afgives en årlig redegørelse til ministeren, der også vil følge området. Det er ikke sådan, at vi kaster noget som helst op i luften og så ser på, hvor det lander henne efterfølgende. Vi hæfter os ved, at Evalueringsinstituttet allerede i 2003 anbefalede, at man samler en vidtgående specialundervisning med et fælles myndigheds- og finansieringsansvar i kommunerne. Det er den anbefaling, som følger heraf.

Endvidere: Der ligger dog hele tiden en implicit mistillid til kommunerne, når man siger, at det vil indgå i deres generelle prioriteringer, og at de så nok nærmest vil glemme det her specialtilbud for handicappede og andre. Hvorfor skulle de dog det? Erfaringerne med kommunerne er jo netop, at de f.eks. i høj grad står for den tidlige indsats over for svage unge, som har brug for særlig støttende pædagogisk indsats. Der er ingen grund til den mistillid eller til at drage i tvivl, at kommunerne vil sikre, at der er pladser til rådighed.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg er selvfølgelig glad for, at fru Tina Nedergaard i denne her tale til forskel fra under førstebehandlingen ikke var glad for, at den rummelige folkeskole nu skulle rumme disse børn. Jeg er glad for, at vi nu er kommet et skridt videre.

Men der, hvor jeg så bliver noget nervøs over fru Tina Nedergaards opfattelse af, hvad det er, der rent faktisk kommer til at ske med de børn, er ved beskrivelsen af et handicappet barns liv i en børnehave og så overgangen til en kommunalt drevet specialskole. Problemet er her, at specialbørnehaverne rent faktisk også efter den nye lovgivning er drevet af regionerne, hvormod det er specialskolerne, der drives af kom-